

Antoinette: Een juweel van een vertelling

**Boekrecensie
door
Ellen de Jong**

Een 42-jarige man zit in het park van een thermaalbad in Boedapest. Hij wacht op een vrouw, Antoinette. 'We hadden om drie uur afsproken. Inmiddels zijn er twee uur verstreken.' Veelgeprezen Robbert Welagen (1981), auteur van romans en korte verhalen, publiceerde zijn achtste roman 'Antoinette'. Uitgave Nijgh&Van Ditmar.

De man zonder naam vertelt dat hij en Antoinette elkaar op haar initiatief zouden zien: 'Onder de bomen van dit paviljoen, bij dit bad om drie uur.' Hij overdenkt hoe hij zeven jaar geleden uit Nederland vertrok

om als jurist in Boedapest te gaan werken en er Antoinette in een kledingzaak ontmoette. Ze komt ook uit Nederland. Ze vallen voor elkaar en spreken samen af op ditzelfde terras bij het thermaalbad. Hij ziet haar weer voor zich, in een wit badpak, haar haren opgestoken. Welagen vertelt zijn verhaal in flashbacks. Nu eens heeft hij het over zijn dag in het park waar hij op Antoinette wacht, dan weer vertelt hij over de tussenliggende zeven jaar waarin hij met haar trouwt en ze een flat betrekken. Ze hebben het goed samen: ...'de belofte en de opwinding, de straten, het licht, de cafés; alles diende als decor voor wat we met elkaar meemaakten. Zij verbleef voor haar werk al enige tijd in deze stad en zou op een dag terugkeren naar Nederland, net als ik.' In Nederland betrokken we een appartement van

twee etages. 'Ons nieuwe leven was er al snel een van eenvoud en ritme, van werken en vrije tijd. ...Op de twee nog lege stoelen fantaseerden we een jongetje en een meisje.' Helaas werd Antoinette niet zwanger. De artsen zeiden tegen haar dat ze 'onbegrepen verminderd vruchtbaar' is. Alle behandelingen die zij daarna onderging hadden geen succes. Hun huwelijk ging er onder lijden. Terug in de omgeving van warm water en gestolde tijd blijven zijn herinneringen boven drijven. 'Hoe had ons leven eruit gezien als we kinderen hadden gekregen?' Naarmate de tijd verstrijkt groeien ze steeds verder van elkaar af. Ze bedreven de liefde niet meer en wat hij ook probeerde hij kon haar niet bereiken. 'Ze wist niet of ze een leven met z'n tweeën genoeg vond.' Hij krijgt een paar affaires maar die

hebben niets om het lijf. Hij biecht ze op. 'Ik begrijp het', zei ze. Als ze 40 wordt wil ze alleen op reis. 'Ik beseft dat je er moeite mee hebt dat ik in m'n eentje op pad ga, ...maar ik moet dit doen. Ik hoop dat je het begrijpt. Ik hou van je, maar als ik naar je kijk, zie ik niet meer de man die je in de eerste jaren voor me was. Je kunt het niet helpen, maar ik zie alleen nog de man die niet de vader van mijn kinderen is geworden.' Hij is erg eenzaam als ze weg is. 'Soms haalde ik een jurk uit de kast en legde haar op de matras. Ik ging ernaast liggen, met mijn hoofd op Antoinettes schouder en met mijn arm over haar buik.' Op de laatste bladzijde wacht hij nog steeds op haar. 'Geschreven in een verstilde, uiterst verzorgde stijl, is 'Antoinette' een juweel van een vertelling vol verlangen en verdriet.

■ Ellen de Jong.